

precibus, jejuniis, ac elemosynis die 22. Aprilis presentis anni die 1629. Ad sacrosanctam B. Petri Principis Apostolorum Basilicam sumptuosissimo apparatu, varioque ornamentorum genere instructam, cereis, facibus innumerabilibus relictis. Idem S. D. N. Urbanus Pontifex, Pontificiis maximeque pretiosis vestibus amictus, atque thura, gemmis resurgente redimitus se contulit una cum eisdem Illustrissimis S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis sacris vestibus Pontificiis indutus, ac Cæsareo, Christianissimoque, & aliorum Principum Oratoribus, necnon Romanæ Curie Prælati, & Officialibus, familiaribusque S. S. præcedentibus, universo Collegiarum, & cæterarum Urbis Basilicarum, & Ecclesiarum Canonicis, Cortis, & Rochetis pro cuiusque more indutus, accensisque cereis deferentibus, Cantorum cœtu Hymnum Ave Mariæ stella à S. S. inchoatum decantare solemniter processit, &c.

- 10. Quinta differentia; in canonizatione procedit Pontifex præscribendo cultum sancto canonizato per modum legis præceptivæ singulis obligantis, ut patet ex bulla canonizationis S. Andreae Corsini. Statuente ut ab universali Ecclesia, anno quolibet in die obitus ejus officium celebretur. Et similia habentur in bulla canonizationis S. Theresæ à Gregorio XV. In beatificatione verò procedit per modum concessionis, indulti, & privilegii particularis, quia privilegiatus uti potest, vel non potest, ut patet ex bulla beatificationis. B. Mariæ Magdalena de Pazzi, & B. Francisci de Borgia; ubi dicitur quod possit de ea vel eo officium recitari in tali, vel tali loco; quæst. 1. num. 2. Ea autem quæ sunt pro bono universali attendunt bonum commune, pro bono particulari particulare, l. i. ff. de legib. cap. Abbate, de verborum significat: ibi Doctores.
- 11. Et quod hæc differentia constituant discrimen non accidentale, sed essenziale inter canonizationem, & beatificationem clarius constituitur ex quæstione sequenti ad finem.

QUÆSTIO III.

An de fide sit summum Pontificem non posse errare circa Beatificationem Sanctorum?

SUMMARIUM.

- 12 Certum de fide Pontificem habere potestatem ad beatificandum.
- 13 Prima sententia affirmat Pontificem non posse errare in beatific.
- 14 Illius fundamenta.
- 15 Vera sententia ait non esse de fide.
- 16 Illius fundamenta, & n. 17. & 18.
- 17 Solvuntur fundamenta adversariorum. Colligitur discrimen essenziale inter beatificationem, & canonizationem.

12. Certum de fide Papam habere potestatem ad beatificandum, in hoc conveniunt omnes Catholici, ut assertum est manifestum

quia multi Pontifices ab antiquo beatificaverunt tota Ecclesia consentiente, atqui non possumus dicere Papam iniquè usurpasse sibi hanc potestatem, ergo in eo talis potestas resider. Deinde, qui potest id quod majus est, potest id quod minus, atqui Papa potest canonizare, quod est majus, ut infra dicemus, ergo id quod est minus, ut beatificatio. Tandem hoc pertinet ad mores, ad augmentum fidei Christianæ, & Religionis Catholicæ, cujus Pontifex est caput. Tota difficultas est, an de fide sit, quod circa hoc negotium Pontifex non possit errare?

Sententiam affirmativam, esse de fide Pontificem non posse errare circa beatificationem Sanctorum, tenent Castro Palau tom. 1. tract. 4. disp. 5. punct. 5. num. 4. Megalio verb. canonizat. num. 1. Carena de Officio sancti. Inquisitionis, part. 2. tit. 17. §. 12. num. 31. Angelus Rocca de Canon. cap. 38. Contiliorius de canoniz. cap. 2. num. 4. ex Peña, Tulco, Baldellus de canoniz. disp. 12. num. 8. M. Lezana in consult. num. 50. Verticellius in quæstionibus moralibus, tract. 8. quæst. 25. num. 3.

13. Probant primò. Quia sicut non potest errare in canonizatione sanctorum, ita nec in Beatificatione, ad utrumque actum præcedit inquisitio vitæ, sanctitatis, ac miraculorum, quod verò sit major, vel minor non videtur inferre majorem certitudinem in uno actu, quàm in alio. Secundò, ad Religionem pertinet, quòd aliquis proponatur Ecclesiæ ut Sanctus, vel Beatus, atqui circa materiam Religionis Pontifex non potest errare; ergo. Tertio, Pontifex beatificans aliquem, Missæ sacrificium in illius honorem celebrari concedit, ac Missa nomine totius Ecclesiæ offertur, ipsique sacrificio tota Ecclesia medio Sacerdote assistit; ergo toti Ecclesiæ venerandus ut sanctus proponitur; ergo ut de fide Beatus.

14. Dico tamen non esse de fide Papam non posse errare in Beatificatione Sanctorum. Ita Turrian. 2. 2. tom. 5. disp. 17. dub. 6. Fortunatus Seachus de cultu, & venerat. Sanctor. lib. 1. sect. 1. cap. 8. Troylus, Malveius tract. de canonizat. Sanct. num. 54. Amicus in Curs. Theologico, tom. 4. disp. 7. sect. 4. num. 98. Joannes à S. Thom. 2. 2. disp. 9. art. 2. fol. 770. Arriaga tom. 5. de fide, spe, & c. disp. 9. sect. 6. §. secunda conclusio, Diana tom. 12. tract. 2. resol. 19.

15. Probatur primò. Si de fide esset Beatificationem esse in cælis, & in hoc Pontificem non posse errare, ut ipsius in canonizationem Pontifex procederet, non majorem diligentiam faceret, nec majus examen adhiberet, nec novas congregationes, ac consultationes institueret, quia quod de fide est certum, non eget ulteriori certitudine, imò cum injuria incertitudinis fidei tales inquisitiones, ac probationes fierent; sicut si modo fierent ad declarandum sanctum Joannem Baptistam esse Beatum; atqui Pontifex post beatificationem, ut ad canonizationem deveniatur, non est conventus priori examine, ac congregationibus pro beatificatione factis, sed instituit novam diligentiam, novas probationes, idque non tantum ad externam solemnitatem, & pompam, sed ad majorem certitudinem de sanctitate canonizandi habendam, ut stylus, & praxis curiæ ostendit.

Probatur

17. Probatur Secundò. Quia in canonizatione Pontifex ut Caput universalis Ecclesiæ utitur verbo definiendi, & determinandi talem esse Sanctum, ut patet ex quæst. 2. n. 6. At in beatificatione solum ut Princeps dat licentiam; ut de tali recitetur Officium, ut dixi quæst. 1. num. 2. ergo cum in beatificatione non utatur verbo definiendi, non sequitur inde in tali actu esse infallibilitatem, in qua sit de fide non posse errare, nam multo major certitudo denotatur actu definiendi, quam in concessione meræ licentiæ, ac indulgentiæ.

18. Probatur. Tertio. Quia in beatificatione non sit ultimum judicium Pontificis, adhuc enim requiruntur probationes ad beatificationem; ergo in ea non est ultima certitudo; qualis est fidei, præcipue quia beatificatio est via ad canonizationem.

19. Ad argumenta in contrarium. Ad primum dicimus, quod major inquisitio denotat majorem certitudinem, & ideo talis major inquisitio ad canonizationem fit: Ad secundum quod cultus Sancti beatificati non permittitur pro universali Ecclesia, sed pro una Provincia, vel Religione, & licet sit de fide quod tota Ecclesia universalis non possit errare, tamen non est de fide, quod una Provincia, vel una Religio particularis non possit errare maxime in aliquid proponendo. Ad tertium dicimus, verum esse sacrificium Missæ offerri nomine totius Ecclesiæ, ac verò ut offertur in honorem, & cultum talis beatificati, sit à peculiari sacerdote ex tali Provincia, vel Religione particulari, ex quo patet discrimen essenziale inter beatificationem ac canonizationem, ut inter rem fidei, ac non fidei quoad certitudinem.

QUÆSTIO IV.

Quarta certitudine tenendum sit Pontificem non posse errare in beatificatione Sanctorum, & quali censura affirmans afficiendus sit?

SUMMARIUM.

- 20 Opinio Joannis à D. Thoma.
 - 21 Certissimum est Pontificem non posse errare in beatificatione Sanctorum.
 - 22 Probationes hujus veritatis, & n. 23. 24.
 - 25 Afferens Pontificem posse errare in beatificatione Sanctorum erroneus, temerarius, scandalosus, ac impius est.
 - 26 Solvitur argumentum Joannis à D. Thoma.
20. Joa. à D. Thom. Joannes à D. Thoma vir eruditissimus secunda secunda, disp. 9. art. 2. fol. 770. tenet Pontificem practice errare non posse in tali beatificatione, tamen speculative circa veritatem sanctitatis talis personæ; existimat, quod ex vi solius beatificationis, id non excedit latitudinem certitudinis moralis, & probabilis maxime, ita quod oppositum non esset censura dignum. Et probat, quia D. Thomas 3. part. quæstione 27. artic. 2. ad tertiam ait ex eo quod, Ecclesia Romana Sylveira Opuscula.

suo tempore toleraret celebrationem Festi Conceptionis; dicit eam consuetudinem non esse totaliter reprobendam, nec aliquid amplius inferri, ex tolerantia talis celebrationis, quàm quandam probabilitatem, sed beatificatio est concessio celebrationis de aliquo Sancto cum tolerantia Sedis Apostolicæ; ergo ex vi præcisæ beatificationis non inferitur nisi quod talis consuetudo non sit reprobanda, non verò quod sit omnino certum, quod persona beatificata sit in gloria, taliter quod oppositum censurabile sit. Ita Joannes à Divo Thoma.

21. Dico absque ulla distinctione, Summum Pontificem non posse errare in beatificatione Sanctorum, & Beatificatum esse in gloria, esse certissimum, ita ut nihil magis certum possit dari excepta certitudine fidei, ita ut contrarium asserere sit erroneum, temerarium, scandalosum, & impium. Ita Turrian. Arriaga. secunda secunda, disp. 17. dub. 2. Arriaga secunda secunda, tom. 6. disp. 9. sect. 6. num. 35. Amicus Castillus in 3. sentent. tom. 2. disp. 6. quæst. 8. Sylvius num. 3. Franciscus Sylvius in controvers. lib. 4. q. 2. art. 15. Trullench in Decalog. tom. 1. lib. 1. cap. 9. dub. 5. num. 5. Diana part. 12. tract. 2. Resol. 20. Et pro hac sententia stant omnes Doctores citati superiori quæst. qui dicunt de fide esse Pontificem non posse errare in beatificatione Sanctorum.

22. Probatur. Primò, quia in negotio beatificationis Pontifex procedit maturo, & alto judicio, multis & exactis inquisitionibus, probationibus per multas Congregationes Illustrissimorum Cardinalium, per pensis, & examinatis, cum profunda indagine probitatis vitæ, ac felicissimi exitus mortis, multique miraculis, ac signis adhibitis, Atqui hæc superabundant ad summam certitudinem humanam; ergo hæc in presenti datur: & ita universus consensus totius populi Christiani, ut certissimum habet beatificum esse in cælo.

23. Secundò si Pontifex potest errare in beatificatione Sanctorum, poterit dare occasionem populo Christiano ad deceptionem, ac errorem: nam Pontifex, per beatificationem concedit, ut verbi gratiâ, Beata Maria Magdalena de Pazzi in altari ponatur cum signis sanctitatis, cum recitatione Officii, ac celebratione Missarum, ad ipsumque beatificatum; Populus Christianus confluit adorans ut sanctum, ad ipsumque fundens preces; ergo si non est certissimum Pontificem non posse errare in hoc negotio, nec est certissimum non dare occasiones ad errorem in re gravissima, & ideo ait Arriaga citat. in prima differentia, quod cum in beatificatione Pontifex dat licentiam ut colatur: tamen ibi implicite videtur supponere illum omnino in gloria esse, quia non possunt tales honores exhiberi, nisi homini beato, & Deo fruenti.

24. Tertio. Beatificatio est via valde proxima, & intima ad canonizationem, ut patet ex Bullis beatificationis Sanctorum; & sic ait Urbanus VIII. in Bulla beatificationis Beatæ Mariæ Magdalena de Pazzi. Ut donec canonizationis honor dicta ancilla Dei Maria

Maria Magdalena ob eius excelsa merita, divina inspirante gratia ab Apostolica Sede decernatur, eadem ancilla Dei Maria Magdalena Beata nuncupari, atque Officium, & Missa de ea, ut infra recitari, & celebrari possit, &c. Et ideo beatificatio appellatur à multis, ut testatur Catena de Officio Sancti. Inquisit. parte secunda, titul. 17. paragraph. 12. numero 51. Canonizatio particularis, aut Canonizatio secundum quid. Atqui canonizatio habet certitudinem fidei, ergo beatificatio, cum sit illi proxima, habet summam certitudinem, quæ dari potest infra fidem.

Catena.

25.

Turrian. Diana.

Secunda pars conclusionis, nempe asserere Pontificem posse errare in beatificatione Sanctorum esse erroneum, temerarium, scandalosum, ac impium. Ita Turrianus citato dub. 6. & Diana citata resolutione 19. Dico quod si erroneum opponitur communi consensui fidelium, omnes enim tenent beatificatum esse in cælo. Temerarium adversatur communi sententiæ Doctorum. Scandalosum, quia ex tali assertio oritur scandalum in animis fidelium. Impium, quia contra Christianam Religionem, & cultum Sanctorum dicitur. Imò addit Turrianus, qui doceret Pontificem posse errare in beatificatione, esset suspectus de hæresi, quia videtur velle negare potestatem esse in Summo Pontifice ad justè, & rectè beatificandum hominem aliquem.

26.

Greg. XV.

Ad argumentum M. Joannis à Divo Thoma ex Concept. Dicimus Pontifices aperte, & claris verbis in suis Bullis, ut Gregorius XV. relinquere certitudinem talis festivitatis intra terminos probabilitatis. At in nostro casu, ut tenent Doctores citati, contrarium manifestatur: nam per Decreta beatificationis, saltem implicitè, & inchoativè determinatur sanctitas personæ beatificatæ; & ut bene advertit citatus Trullench, numero tertio. Per canonizationem, & beatificationem cognoscitur hominem defunctum esse in cælo: per canonizationem forma definitiva, & pronuntiativa; per beatificationem forma indoliva, & concessiva.

QUESTIO V.

Quæ requiruntur ad beatificationem?

SUMMARIUM.

- 27 In causis beatificationis, ac canonizationis Pontifex non procedit, nisi elapsis quinquaginta annis.
28 Ad canonizationem, seu beatificationem requiruntur miracula, ac vitæ sanctitatis.
29 Merita requiruntur magnis virtutibus comprobata.
30 Si fuerit Religiosus, requiritur exactissima custodia eorum, quæ ad Religionem pertinent.
31 Requiritur etiam miracula non tantum in vita, sed etiam post mortem, & numero 32, 33.
34 Papa de potentia absoluta potest beatificare

absque miraculis.

35 Ad canonizationem, vel beatificationem requiruntur miracula pro Sanctis Confessoribus, & Virginitibus, non vero pro Martyribus.

36 Fama communiter non sufficit, nisi sit valde notoria, & miraculis comprobata; & numero 37.

At Sacra Congregatio habita anno 1642. In causis canonizationum, & beatificationum propter eorum gravitatem solet Sedes Apostolica procedere cum magna maturitate. Et ideo diuturna tarditate, & considerata maturitate in tali negotio est agendum, cap. Quiescimus, distinct. 40. cap. Miramur 61. distinct. cap. Nuper, 7. quest. 2. cap. Ubi periculum, in principio; ita Mascardus de probatione. Rocca Pasqualigus, quos citat Lezana in consultiis, consulto primo, num. 38. & ideo à Sacra Congregatione Rituum institutum est; ut deinceps in præfatis causis beatificationis, ac canonizationis non procedatur: Nisi elapsis quinquaginta annis de obitu; & tunc nisi adhibita prius, & expresse obtenta licentiâ à sanctitate sua vel ab eius successoribus.

27. S. Congreg.

Ad beatificationem, seu canonizationem requiruntur sanctitas vitæ, & miracula, ut expressit Gregorius IX. in Bulla Sancti Antonii de Padua, quæ incipit: Cum dicat Dominus apud Cherubin. tomo primo, Constitut. 4. ejus, in cuius, 3. §. ait: Nos attendentes, quod licet ad hoc, ut aliquis Sanctus sit quod Dominum in Ecclesia triumphante, sola sufficit finalis perseverantia, juxta illud esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ. Ad hoc tamen ut Sanctus habeatur apud homines in Ecclesia militante, duo sunt necessaria, virtus morum, & verius signorum, merita videlicet & miracula, hæc, & illa sibi ad invicem contestentur, cum nec merita sine miraculis, nec miracula sine meritis plane sufficiant ad perhibendum inter homines testimonium sanctitatis. Sic docent, & late explicant Mascardus de probat. vol. 1. conclus. 260. Contolorius de canonizat. Sanct. cap. 19. & ex aliis Catena de Officio Sancti. Inquisit. part. 2. tract. 17. §. 12. num. 22.

28. Greg. IX.

Mascard. Contolor.

Catena.

Merita requiruntur comprobata magnis virtutibus, non quæ sunt communes, & ordinariæ, sed illis, quæ à Theologis appellantur heroice seu in gradu heroico; & veluti divinæ, & superhumanæ, per quas quantum fieri potest, homo conjungitur Deo; de quibus Aristoteles lib. 7. Moral. cap. 1. D. Thom. ibi Bonavent. in 3. distinct. 34. quest. 1. Genfon 4. part. Piccolomineus lib. de Moralibus gradu 6. cap. 1. 2. & 3. Fortunatus Scachus de cultu Sancti. lib. 1. sect. 2. cap. 1.

29.

Aristor. D. Thom.

Si canonizandus, vel beatificandus fuerit persona Religiosa præter virtutes in gradu heroico requiritur quoque exactissima, & vigilantissima observantia, & custodia illorum omnium, quæ ad suum religiosum statum spectant: nam qui ab Ecclesia beatificantur; vel canonizantur, proponuntur fidelibus imitandi, ut norma morum, & virtutum, & per consequens ut exacti, & perfecti observatores suarum obligationum, quales Christus Dominus requirit suos

30.

suos speciales discipulos. Estote perfecti, sicut & Pater vester celestis perfectus est. Matth. 5. Molfesius tomo secundo, Addition. ad questiones usquales, consil. 46. num. 5. & 6. Deinde quia ita tenet communis stylus Summorum Pontificum in Bullis Canonizat. Beatificat. Innocentius IV. pro Sancto Petro Martyre. Eugenius IV. pro Sancto Nicolao Tolentino. Sixtus V. pro Sancto Didaco. Clemens. VIII. pro S. Hyacinto, & S. Raymundo. Urban. VIII. pro S. Andrea Cursino; & B. Maria Magdalena de Pazzi. Ita citat. Fortunatus Scachus sectio 6. Contolorius de canonizat. Sanctis cap. 15. n. 10. ex variis Rotæ Relat. pro Sancto canoniz.

Seachus. Contolor.

31.

Greg. IX.

Præter sanctitatem vitæ ad beatificationem, & canonizationem requiruntur miracula ut patet ex Bulla Gregorii IX. supra relata, quia potest contingere, quod ii, qui secundum apparentiam bonam vitam gerunt, in occulto tamen improbi sint. Innocentius cap. Audivimus, de reliquis & venerat. in sine Petrinis tom. 1. Privil. Minor. in Constit. 16. Leon. X. n. 8. M. Lezana supra citat. n. 12.

32.

Diximus communiter requiri miracula ad canonizationem, &c. quia absolute, & veluti de potentia absoluta Papæ, fieri potest canonizatio alicujus, ex sola vitæ sanctitate, & finali perseverantia, bene comprobata. Sic colligitur ex Leone X. in Canonizatione Sancti Brunonis ut refert Surius in ejus Vita; & ex Sixto IV. in Bulla canonizat. Sancti Bonaventuræ. Sic Augustinus Triumphans de potestate Ecclesie, quest. 15. art. 2. Contolorius de canonizat. Sanct. sect. 29. Baldellus tom. 2. lib. 5. dist. 12. num. 2. Molfesius supra citatus, n. 59.

33.

Miracula autem, quæ requiruntur, debent esse post mortem patrata: nam quæ sola sunt in vita, non convincunt, nec aperte ostendunt sanctitatem, constat plures improbos dum viverent mirabilia patrassè, quod fieri poterit ex dono quodam, & gratia gratis data, quæ potest haberi etiam sine charitate, ut colligitur ex reprobis, qui dictori sunt in die judicii. Matth. 7. Domine in nomine tuo prophetavimus, & in nomine tuo demonia ejecimus, & in nomine tuo virtutes multas fecimus. Et ut adverti ibi tomo secundo in Evangelia; & notat Divus Augustinus in Psalm. 103. vers. Qui regis: & habetur cap. Prophetavit, 2. quest. 1. Non dicitur eis. Mentimini, sed dicitur, Non novi vos, quia scilicet poterat contingere, quod illa essent operati ope Dæmonum, ut Magi Pharaonis, Simon Magus, & alii. Ita S. Thomas 2. 2. q. 178. art. 2. Contolorius supra citatus, cap. 20. Baldellus supra, dist. 14. n. 2. Castellinus de dilatione canonizat. pag. 134.

Matth. 7.

August.

D. Thom. Contolor. Baldellus. Castellin.

34.

Miracula, quæ requiruntur ad beatificationem, vel canonizationem, debent esse à solo Deo, & non quæ ex aliqua arte contingant, nec ex diabolo: nam aliquando talia per multos fiunt, quæ in oculis nostris videntur miracula, cap. Teneamus, 1. quest. 1. & cap. Prophetavit, quest. 7. §. Ita Balaam. Secundo, ut sit supra naturam, id est, super facultatem omnium causarum naturalium. D. Thom. 1. p. 9. 110. art. 4. & 2. 2. q. 178. art. 2. & ibi Theologi.

C. Teneam. C. Prophet.

D. Thom. & Theol.

35.

Sylveira Opuscula.

requiruntur miracula pro Sanctis Confessoribus, ac Virginitibus, non autem pro Sanctis Martyribus, ut proponantur, ac declarentur, ut Sancti venerandi à tota Ecclesia, sed de hoc latius infra verbo Canonizatio, vel verbo Martyr.

36.

Fama communiter, & regulariter non sufficit pro probationum hujusmodi causis, quia non facit plenam probationem, l. 3. §. ejusdem quoque, ff. de testibus. Accurtius verb. Confirmat. Bartolus ibidem. Cardinalis Albanus tom. 2. Decius cap. 1. de probat. Castellinus supra citatus pag. 101.

Leg. 3.

Bartol. Albanus.

37.

Tamen quando fama miraculorum est notoria, & probabilibus conjecturis, aut verisimilibus argumentis innotuit, magnum, & efficacissimum dat judicium ad effectum canonizationis, vel beatificationis; ut colligitur ex Bullis Summorum Pontificum pro canonizatione, vel beatificatione, ut patet ex litteris Paschalis II. Dominum excelsum; pro beatificatione Petri Episcopi Ananienfis: Alexandrii III. Redolet Anglia, pro canonizatione S. Thomæ Cantuarii. Gregori IX. in litteris Mira circa nos, pro canonizatione S. Francisci Honorii III. in litteris pro canonizatione S. Laurentii Episcopi Dublinensis, & multi alii, quas ad intentum refert Fortunatus Scachus de cultu, & venerat. Sancti. lib. 1. sect. 9. c. 7. & patet etiam ex canonizat. & beatific. ut constat ex instrumentis Canoniz. S. Andrea Cursini, beatificationisque B. Mariæ Magdalene de Pazzi, ac multis aliis. Paschalius.

Paschal.

Alex. III. Greg. IX.

Honor. III.

Seachus.

38.

De exactissimis probationibus, inquisitionibus, ac testibus, multisque Congregationibus habendis ad effectum beatificationis, ac canonizationis, latissime agunt Gallestinus p. 3. de Canoniz. S. Didaci, cap. 6. Scelus singularis, & cap. 8. art. 10. & sequentibus Jacobus Castellinus de canoniz. Sancti. quest. 7. §. Quæro qualiter. Troylus de canoniz. c. 1. num. 15. & c. 4. Malverius num. 64. Malverius tract. de Canoniz. §. Aggrediar n. 53. Fortunatus Scachus de canoniz. sect. 1. cap. 8. M. Lezana in consultiis, consulto 1. per totum.

Gallestin.

Castellin.

Troylus.

Malverius.

Seachus.

Lezana.

QUESTIO VI.

Quibus datur officium recitare, & Missam celebrare de Dei servo Beatificato.

SUMMARIUM.

- 39 Beatificatio cedit in gloriam Dei, beatificati, ac illius Religionis, vel provincie.
40 Decretum Sacra Congregationis, & n. 41.
42 Pro Sancto beatificato quibus conceditur Officium recitare, hoc possunt, non tamen tenentur.
43 Quibus conceditur Officium recitare, & Missam celebrare, possunt Missam celebrare, in qualibet Ecclesia.
44 De sancto beatificato non potest dici Missa votiva, nisi in magna aliqua ejus solemnitate, & n. 45.